

s hogy idővel rájöttem a lábak nyitjára,
még nem mondhatom: teljesen megérte,
vagy hogy éppenséggel egészen hiába
– esetleg hány dolog egyszerre beférne –

a sétány egymagában grasszál,
végigtaperolja a keskeny padokat,

egy-két veréb-csirip, pár hentergő pár
felváltva hideg csókot adogat

kipufogógáznak, villanyvezetékeknek:
a város ezt is halkán elnyeli.
türelme tenger, s a verejtéke
színe-búze: majdnem emberi.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Vass Ákos Lajos

Látó Szépirodalmi Folyóirat